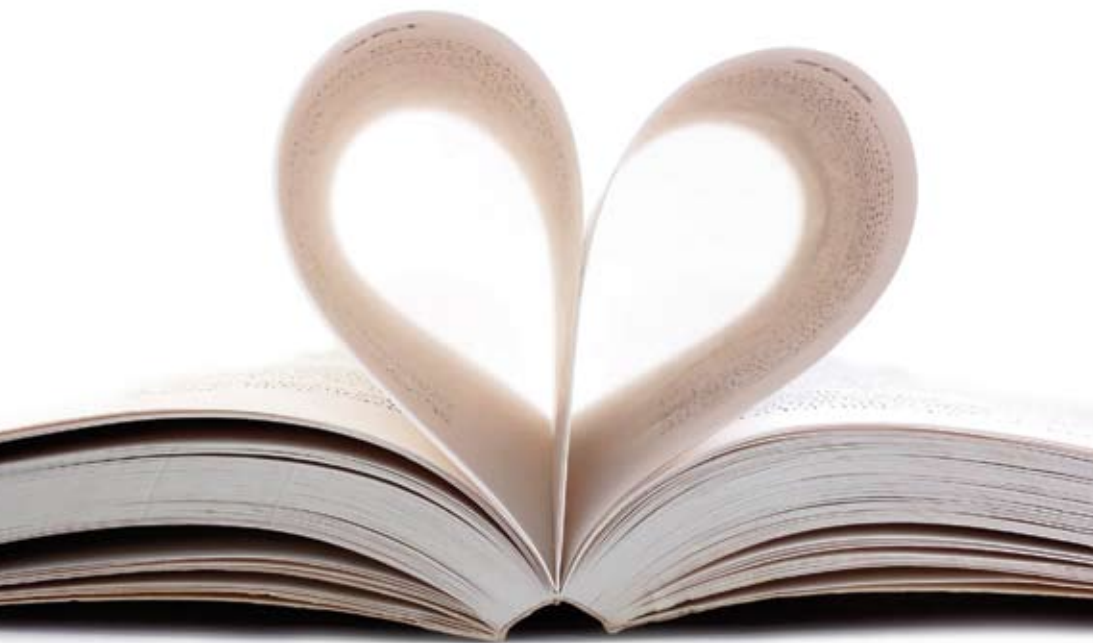

“Ik zag hoe ongelukkig mijn zoon was in jongenskleren”

Wendy: “Pieke, nu negen jaar, is geboren als jongen, maar voelt zich een meisje. Al toen hij nog heel klein was, merkten mijn man en ik dat onze zoon niet geïnteresseerd was in auto's of tractors. Eerst waren we bezorgd omdat hij niet wilde spelen, maar al snel bleek dat hij interesse had voor ander speelgoed: dat van zijn zus Bo, tien jaar. Samen speelden ze met poppen en barbies en verkleedden ze zich in prinsessenjurkjes. Hij wilde niet alleen het gedrag van zijn zus kopiëren, het ging duidelijk verder dan dat. Toen Pieke naar school ging en jongenskleren aan moest, werd hij hysterisch. Het was elke ochtend een strijd om hem een broek aan te laten trekken. Het ging niet om zijn zin doordrijven, want Pieke was in andere opzichten geen moeilijk kind. Integendeel, hij was – en is nog steeds – een heel lief en braaf kind. Als ik zei dat hij een broek aan moest omdat hij een jongen was, antwoordde Pieke: ‘Ik ben een meisje.’ Ik wist niet goed wat ik ermee aan moest. Ik zag hoe ongelukkig mijn kind was in jongenskleren en dat deed pijn. In het begin dacht ik dat hij misschien homoseksueel was. Piekes juffrouw van de kleuterklas had ook opgemerkt dat hij zich meer meisje voelde en raadde ons aan om naar het *Centrum voor leerlingenbegeleiding* (CLB) te gaan, zoals het hier in Vlaanderen wordt genoemd. In Nederland heet het *Schoolbegeleidingsdienst*, een dienst die gespecialiseerd is in het oplossen van problemen bij kinderen. Daar werd gezegd dat Pieke zich inderdaad een meisje voelde. Omdat de begeleiders van het CLB geen ervaring hadden met de begeleiding van kinderen met geslachtsidentiteitsstoornissen, werd Pieke doorverwezen naar een psychiater. Na veel onderzoeken en gesprekken, kwam ruim anderhalf jaar geleden de diagnose: genderdysforie. Dat betekent dat Piekes psychologische geslachtsbeleving niet overeenkomt met zijn lichamelijke geslacht. De diagnose heeft lang geduurd, omdat er eerst allerlei andere oorzaken moeten worden uitgesloten, zoals schizofrenie. Volgens de psychiater was het bij Pieke echt duidelijk:

haar gevoel een meisje te zijn was zo extreem, dat het niet tegen te houden was. Mijn man en ik waren het er gelukkig over eens: we gaven toe aan het gevoel van ons kind, want Piekes geluk stond voorop. In kleine stapjes hebben we toegewerkt naar een omschakeling. Zo mocht Pieke meisjeskleding dragen en zijn mijn man en ik haar ‘zij’ en ‘onze dochter’ gaan noemen. We vergissen ons nog steeds wel eens. Dan zegt Pieke streng: ‘Hoe vaak moet ik het nu nog zeggen? Ik ben een meisje!’”

“Vanaf het moment dat we Pieke meisjeskleren lieten dragen, kreeg ik ontzettend veel kritiek in mijn omgeving. De ouders van klasgenootjes van Pieke vroegen me waar ik mee bezig was en vonden dat de kinderbescherming moest worden ingeschakeld. Sommigen maakten Pieke zelfs belachelijk en deden haar na. Of ze zeiden tegen Pieke: ‘Maar je bent geen meisje!’ Dat vonden wij heel erg. En het waren de volwassenen die zo vervelend deden, niet de kinderen. Die vonden het helemaal niet vreemd. Door haar klasgenootjes is Pieke nooit gepest, alleen door volwassenen. Ik vind dat onbegrijpelijk. Dat mensen tegen mij gemene opmerkingen maken, vind ik ook niet leuk, maar daar kan ik tegen. Maar tegen een kind? Dat vind ik heel erg. Daarom hebben we met veel mensen gebroken, zelfs enkele tantes en ooms. Dat vond ik ontzettend moeilijk, want ik had een hechte band met mijn familie. Maar zij hebben mijn kind gekwetst en veel schade aangericht door hun negatieve opmerkingen, dus ik heb geen spijt van mijn keuze. Pieke gaat nu naar een andere school, waar de mensen veel ruimdenkender zijn. Naar die school gaat ze vanaf de eerste dag als meisje gekleed. De kinderen weten dat ze is geboren als jongetje, maar vinden het niet vreemd. Natuurlijk heb ik het moeilijk gehad met de overgang van zoon naar dochter, maar inmiddels weet ik: ik dacht dat ik een jongetje had gebaard, maar dat is niet zo. Ben je alleen een jongen als je een plasser hebt? Volgens mij niet. Ik geloof dat je bent wat je hoofd zegt

dat je bent, zo simpel is het. En dus heb ik twee dochters: Bo en Pieke.”

“Pieke is nog steeds in behandeling bij een psychiater in het ziekenhuis in Gent. Hij blijft haar begeleiden door het hele proces. Ze krijgt haar speltherapie: door opdrachten met tekeningen en het omschrijven van plaatjes wordt bekeken hoe Pieke emotioneel en psychologisch functioneert. Pieke beseft niet dat het therapie is. Ze noemt het spelen en vindt het heel leuk om naar Gent te gaan. Als Pieke in de puberteit komt, kan ze in aanmerking komen voor puberteitsremmers. Die houden de ontwikkeling van een mannelijk lichaam tegen. Dan krijgt ze geen baard in de keel of beharing in haar gezicht. Vanaf zestien jaar is hormoontherapie mogelijk. Daarmee zou Pieke een vrouwelijk lichaam kunnen krijgen. Als ze over tien jaar nog altijd dezelfde weg wil bewandelen, kan ze op haar achttiende een geslachtsoperatie ondergaan. Zelf is Pieke er nu al van overtuigd dat ze dat wil. Laatst zei ze: ‘Voor mijn achttiende verjaardag wil ik graag een meisje worden.’ Ik merk dat ze dag en nacht met haar genderdysforie bezig is. Ze stelt veel vragen over haar lichaam, zoals: ‘Wanneer krijgen meisjes normaal gesproken borsten?’ ‘Zo rond hun veertiende meestal,’ antwoord ik. ‘En wanneer zal ik ze krijgen?’ vraagt ze dan. Ik heb haar uitgelegd dat als ze echt wil, de groei van borsten vanaf haar zestiende met pilletjes kan worden ‘opgewekt’. Toen we laatst in een winkel langs een rek met gevormde beha's liepen, zei Pieke: ‘Op mijn veertiende wil ik zo'n beha!’ Dat raakte me ontzettend, ik wilde het liefst in tranen uitbarsten. Het is zo'n grote drang van Pieke en het zit zó diep in haar. Laatst vroeg ze of ze alvast een aftelkalender mag maken voor de datum dat ze geopereerd mag worden. ‘Nog maar tien jaar,’ zegt ze dan. Dat breekt mijn hart, want ik moet haar uitleggen dat het echt nog te ver weg is voor een aftelkalender. Mijn andere dochter, Bo, heeft ook erg aan de omschakeling moeten wennen, maar ze is

heel ruimdenkend geworden. Ze heeft al het verdriet van Pieke van dichtbij meegemaakt, alle gemene opmerkingen van andere mensen gehoord. Het gaat nu heel goed met Pieke. Ze is ontzettend gelukkig. Ze heeft een vast clubje vriendinnetjes op school. Met hen speelt ze met barbiepoppen en doet ze dansjes na van *High school musical*. Als ik oude foto's van Pieke bekijk, zie ik duidelijk de omschakeling. In de periode dat ze nog jongenskleding droeg, zag ze er zo ongelukkig uit. Nu schittert ze, haar ogen stralen. Ze heeft lang haar en draagt meestal rokjes, en ik moet zeggen: het is echt een plaatje. Een heel mooi meisje. Toch maak ik me zorgen over haar toekomst. Als ze straks in de puberteit komt, zal ze het niet makkelijk krijgen. Ze is nu stapelverliefd op een jongetje, wat als ze straks een vriendje krijgt? Hoe zal die omgaan met een meisje met een piemel? Dat boezemt mij angst in. Met mijn boek hoop ik andere mensen met een kind met genderdysforie een hart onder de riem te kunnen steken. Zodat zij zien dat ze niet de enigen zijn. Ik vind dat iedereen moet kunnen zijn wie hij of zij is, dat is de boodschap van mijn boek. In onze maatschappij wordt gedacht dat er maar twee geslachtshokjes zijn: man of vrouw. Mijn kind laat zien dat dat niet zo is. Ik laat Pieke zichzelf zijn. En als zij zich meisje voelt, dan is ze dat.”

Meer info: www.genderdysforie.com.

Wil jij een ervaring delen of je mening geven? Altijd welkom op www.vriendin.nl/vriendschap/openhartig.

Ons meisje in strijd met haar jongenslijf, Wendy Iven, uitgeverij Boekscout.nl, ISBN 90 8834 5616, prijs: € 16,95.

